

Három dal

Az ember, Fázom, Epilógus

BARAK LÁSZLÓ VERSEI

IVASKOVICS JÓZSEF ZENÉJE

Az em - ber ki - ta - lál - ja ön - ma - gát.

Jár - ja az ut - cá - kat reg - gel - től es - tig.

El - kez - di bi - zony - gat - ni, hogy má - sok ön - ki - vü - le - té - ből fo - gant,

hogy van szü - lő - föld - je, há - za...

Meg - ne - ve - zi a lé - te - zés min - den ár - nya - la - tát.

Új - ra és új - ra ön - ma - gát ke - re - si.

Az - tán, hogy meg - ma - rad - jon, ki - ta - lál - ja az ö - rök - ké - va - ló - sá - got.

hi - deg van biz - to - san nincs me - leg te - hát

va - la - ki most ta - lán te - át ka - var - gat

F7+ Es7+ D7+ D7+ H9 H7 C7

nem min - degy o - rosz vagy an - gol

B7+ B6 B7+ B6 B7+ B6 Des7+Des6

nincs me - leg te - hát (már év - ti - ze - dek ó - ta)

As7+ As6As7+As6 As7+As6 G5+ Gm4 F7+

va - la - ki most ta - lán be - lát ne - tán ta - kar - gat (va - la - mit) és

F7+ Es7+ D7+ D7+ H9 H9 C C7 Bm Bm7 Bm Bm7 Bm

nem min - degy an - gol vagy jen - ki mi - ként nem min - degy egy sen -

Bm7 Bm Bm6 Bm Bm6

ki mit ka - var - gat vagy ta - kar - gat

Bm Bm7 Bm Bm7 Bm Bm7 Bm Bm6 Bm Bm6

fá - zom te - hát és lá - tom lá - tom a Föl - det

Bm Bm6 Bm Bm6 E

lá - tom és ü - lök lá - tom be - le - ré - mü - lök

E H7 E

A lé - lek ki - ú - ze - tik a test - ből,

A Am E

hang a hang - szó - rók - ból, szél - csend

H7 E H7

van, né - mák a zász - lók. Im - hol a csend

ma - ga - kel - le - té - se! Ha - té - ko - nyabb ez az e - gész,
mint egy cso - da - fe - gy - ver... Hall - gat te - hát
a köl - tő is, en - ged a csá - bi - tás - nak: eny - nyit meg - te - het.
Szeg - fü - il - lat ne - he - zül a szo - bá - ra, mint a víz - sza -
von - ha - tat - lan tet - tek u - tá - ni szo - ron - gás, kér - lel - he - tet - len.
Va - la - mi bi - zo - nyá - ra mú - ló - ban... Ez hát a bé - ke?
Ez hát a bé - ke? Ez hát a bé - ke...

Az ember

Az ember
kitalálja önmagát.
Járja az utcákat
reggeltől estig.
Elkezdi bizonygatni,
hogy mások önkívületéből fogant,
hogy van szülőföldje,
háza...
Megnevezi a létezés minden árnyalatát.
Újra és újra önmagát keresi.
Aztán, hogy megmaradjon,
kitalálja az örökkévalóságot.

Fázom

hideg van
biztosan
nincs meleg tehát
valaki most talán teát
kavargat
nem mindegy
orosz
vagy
angol
nincs meleg tehát
(már évtizedek óta)
valaki most talán belát
netán takargat (valamit)
és nem mindegy
angol
vagy
jenki
miként nem mindegy
egy senki
mit kavargat
vagy takargat
fázom tehát
és látom
látom a Földet
látom és ülök
látom
belerémülök

Epilogus

A lélek kiűzetik a testből,
hang a hangszórókból,
szélcsend van,
némák a zászlók.
Imhol a csend magakelletése!
Hatékonyabb ez az egész,
mint egy csodafegyver...
Hallgat tehát a költő is,
enged a csábításnak:
enynyit megtehet.

Szegfüillat nehezül a szobára,
mint a visszavonhatatlan
tettek utáni szorongás,
kérlelhetetlen.
Valami bizonyára múltóban...

Ez hát a béke?